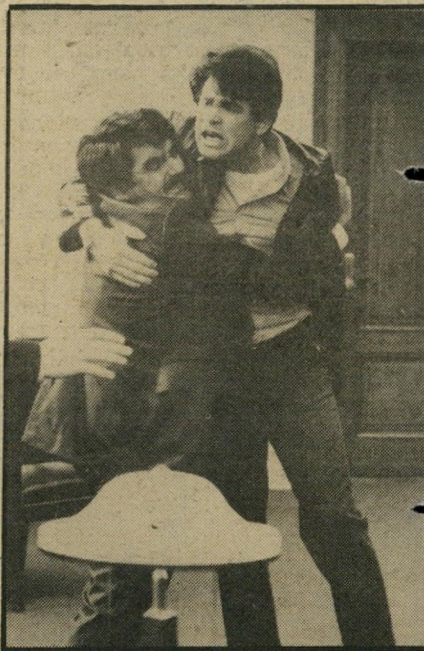

חרים — בין אם מדובר בנער נכה שמחלק עם הדמות הבולטת מתוך ארבעה החברים (בן המהגר היוגוסלבי) את הדרור במיכר ללה, או באב היוגוסלבי השתקן שכל עגי מומיות החיים חרוטה בפניו.

גם סידיני לומט משתמש בפנים לא-מור כרות בנסיד הכרד. וגם במיקרה זה, מקבל הסרט משמעות תריפה יותר, דווקא משום שאין רואים כוכב מציג את עצמו, אלא דמויות שכמו יצאו מן החיים היומיומיים. **מעשי השיתות.** נסיד הכרד מבוסס על ספר תעודי באותו שם מאת רוברט דיילי, המספר את קורותיו של בלש במישר טרת נייריובק בשם רוברט לאוצי. לאוצי נמנה בתחילת שנות ה-70 עם יחידה מובי

טריט ויליאמס בדני צ'אלו הצורך בהתודות

ויליאמס כצ'אלו ב"נסיד הכרד" המצפון מעיק

חרת למלחמה בסמים, שפעלה בצורה אורטונמית לגמרי במיסגרת המישטרה וזכתה לתהילה רבה. ועדת-חקירה מיוחדת שיכנר עה אותו לשמש חוקר מיוחד של מעשי השחיתות של הזרוע החוקית — מעשים שהפכו להיות שערוריה ציבורית אחרי פרשת הקשר הצרפתי והיעלמות 60 קילוגרם רם הירואין, שהוחרם מידי פושעים, מן הכספת של המישטרה.

סיפורו של לאוצי הפך בידיו של לומט ושל התסריטאית העובדת עמו בקביעות, גיי פרסון אלן, לתחקיר מסמרישעיר על מנגנון החוק, על השרירותיות שלו, ועל היותו מנותק מן המציאות שעליו לשרת אותה.

נערי-הזהב. בהדרגה ובשיטתיות חס-

כאבי

לב

שיגעון של מסיבה (לב 1, צרפת) — עוד אחד מאותם רומנים ורודים שהקולנוע הצרפתי מספק לאחרונה בקבלנות. רומנים שבהם כולם יפים, כולם נחמדים, ואם יש בנייהם אייבנות, הן יבואו על מקומן בשלום, בדרך החביבה ביותר.

הפעם מדובר בזוג הורים, שבתם בת ה-13 עוברת את משברי ההתבגרות. היא מפסיקה להיות ילדה, אין לה מה ללבוש, היא שמה לב לבחורים, היא רוצה ללכת למסיבות, לא איכפת לה שלהורים יש בעיות כי הבעיות שלה, כמוכן, חמורות יותר, וכן הלאה. אשר להורים, הוא רופא-שיניים, היא מאיירת השואפת לפתח סידרה מצויירת בשבועון רבת-פוצה. הם בורגנים נאורים, לכל הדעות, שעברו לגור בתוך פאריס, כדי להקל על עצמם את המסעות מן הפרברים העירה. הבעל שחוב עדיין מאחוריו זנב של רומן מן העבר. האשה מגלה את העניין ומחליטה שאי אפשר להמשיך, הסבתא המודרנית, הפורטת על נבל בהקלטות מיסחריות ובתיזמורת הפילהרמונית, מספקת מילת חוכמה ומישענת לעת צרה, ומנתונים אלה והלאה, נדמה כאילו כל אחד יכול לכתוב את התסריט בכוחות עצמו, ולא יטעה כנראה אלא רק בפרטים.

מה שנותר הוא האישיות של השחקנים. קלוד בראסר ובריאט פוסי עמדו כבר שניהם, בעבר, באתגרים רציניים הרבה יותר. הטיבעיות שבה הם מתגבשים כאן על מהמור רות השיגרה עובדת לטובת הסרט, ודבר דומה אפשר לומר על סופי מארסו הצעירה, איה היא נראית הרבה יותר

בראטר ופוסי: הטבעיות עובדת

מבוגרת ובשלה מ-13 השנים שמעניק לה התסריט.

הבימאי, קלוד פינטו, עשה בעבר סרט דומה, בשם הסטיירה, עם לינו ונטורה ואיובל אג'אני (זה היה סירטה הראשון), שהיה הרבה יותר מעניין, ולו רק משום שלקה את שתי הדמויות הראשיות — אב ובתו — ברצינות רבה יותר מכפי שהוא מתייחס לגיבוריו כאן.

עם זאת, אסור לשכוח שחוסר רצינות נחשב בחוגים מסויימים למעלה, ובעיני אלה, עשוי להיות שיגעון של מסיבה סרט אידיאלי לקיץ החם.

שיטת הפיתרון

הסופי

מישאלת מוות מס. 2 (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שזוכר את מס' 1, יודע

בוודאי שמדובר כאן בארכיטקט, המקדיש עצמו לחיסול הבירוקרטיה בשיטת הפיתרון הסופי. בפעם שעברה הוא נטל את היוזמה לידיו כאשר המישטרה לא הצליחה ללכוד את הפושעים שרצחו את אשתו וגרמו להם נפשי חמור לבתו. זה היה ברחובות ניו-יורק. בסרט השני הוא כבר מתגורר בלוס-אנג'לס, שגם היא, כידוע, שורצת פושעים, ואלה אונסים ורוצחים את המשרתת, אונסים ורוצחים את הבת שטרם התאושה מן ההלם, ובכך רוכשים לעצמם כרטיס בכיוון אחד, לגיהנום.

כי הארכיטקט הוא צ'ארלס ברונסון, וטרם נשמע שמישהו יוכל לעמוד בדרכו של מר ברונסון כאשר בוערת בו חמת-זעם. הוא מוציא את הנשק מן הארון, לובש כובע-גרב ומעיל מלחים, ויוצא לרחובות הכרד לחפש את השרצים העלובים שתקפו אותו. תוך כדי כך הוא נתקל בהרבה שרצים אחרים, אך הוא רוצה רק את האשמים. יש כמוכן גם שוטרים בתמונה, אבל מר ברונסון יודע שאלה אימפוטנטים, ולעתים אף גרוע מזה, ועל כן מיותר לגמרי לשתף עימם פעולה.

אין צורך לומר איך נגמר הסיפור, צריך אולי להרגיע את הדואגים, ולספר להם שמר ברונסון אינו מתכוון לתקן דרכיו והוא ממשיך לנדוד בלילות, ברחובות לוס-

צ'ארלס ברונסון: אלימות דוחה

אנג'לס, כדי להבטיח את ביטחון הציבור בעזרת אקדוחו השלף.

למען האמת, ברונסון אינו כל-כך אשם בכל העניין. הוא שחקן העושה את מה שהוא צריך לעשות, כדי לקבל את השכר הגבוה שהוא דורש. מאחוריו ניצב הבימאי מייקל וינר (שעשה גם את המישאלה הראשונה) והוא בעצם נושא באשמה לסרט פאשיסטי דוחה זה, המטיף לאלימות. ואין צורך להוסיף דבר.

רת-רחמים, עוקב לומט אחרי ההידרדרות ההדרגתית של גיבורו, דני צ'אלו (כל השמות האמיתיים שוננו בסרט). תחילה זהו גנר-הזהב של מישטרת ניו-יורק, החוגג יחד עם חבריו ליחידה, שהוא עומד בראשה, לכידת כנופיה של מברחי סמים מקולומביה. הוא האיש שעובד ברחוב, ואם הוא עושה פשרות עם החוק ועם האתיקה הי מקצועית שלו, זה נראה כחלק בלתי נפרד מן העבודה.

אלא שבאיושהו מקום המצפון מעיק, ולכן, כאשר פונה אליו ועדת חקירה פני-מית על עבירות מישמעת בתוך-המישטרה, כדי לגייס אותו שיעבוד בחשאי עבורה, הוא מסרב תחילה, אבל אינו יכול להת-אפק, ובסופו של דבר מסכים להתגייס ל-עניין, בתנאי שלא יצטרך להלשין על חבריו לעבודה.

בהיותו בחור מוכשר, נמרץ ונועז, הוא דוחף את החקירה קדימה, אך ככל שהוא מביא יותר עובדות ממשיות, הוא שוקע ב-מלכודת שטמן לעצמו. במקדמם או במאוחר, כשיעלה על דוכן-העדים כדי להאשים אחי-רים, יעמוד ניקיון-הכפיים שלו עצמו ב-מיבחן, וכל החבורה המצוחצחת של פרקי-ליטי מדינה, בוגרי הארווארד, בני-טובים שלא ירדו אף פעם לרחוב ואינם מכירים (המטד בעמוד 64)

סידיני לומט מדרוך את טריט ויליאמס ניצחון יחסי מאוד